

KOHTUOTSUS

Eesti Vabariigi nimel

Kohus	Tallinna Ringkonnakohus
Otsuse tegemise aeg ja koht	5.oktoober 2011.a. Tallinn
Kohtuistungi aeg ja koht	28.september 2011.a.
Kriminaalasja number	1-10-8860
Kohtukoosseis	eesistuja Julia Katškovskaja, liikmed Ivi Kesküla ja Sten Lind
Kohtuistungi sekretär	Tatjana Derkatš
Kriminaalasi	Anton Uustalu süüdistuses KarS § 398 lg 1 järgi ja Dmitri Poleštšuk süüdistuses KarS § 398 lg 1 järgi üldmenetluses;
Apelleeritud kohtuotsus	Harju Maakohtu otsus 11.aprillist 2011.a.
Apellatsiooni esitaja	Süüdistatava Anton Uustalu kaitsja adv. Tanel Mällas ja süüdistatava Dmitri Poleštšuki kaitsja adv. Alla Jakobson
Prokurör	Maria Sutt
Süüdistatavad	Anton Uustalu ja Dmitri Poleštšuk (ankeetandmed Harju Maakohtu otsuses)
Kaitsjad	Adv. Tanel Mällas ja Alla Jakobson
RESOLUTSIOON	Harju Maakohtu otsus 11.aprillist 2011.a. Anton Uustalu ja Dmitri Poleštšuki suhtes jätta sisuliselt muutmata, kui teha selle resolutiivosas jergmised täpsustused: Tagastada kohtuotsuse jõustumisel – <ul style="list-style-type: none"> - Anton Uustalule lauaarvuti kirjaga CHI CPU CH2 TOPP CH3 BACK CH4 HD, mis on hoiul Põhja Prefektuuri majanduskuritegude talituses; - Anton Uustalule sülearvuti COMPAQ seerianumbriga CNF4300HSG, mis on hoiul Põhja Prefektuuri majanduskuritegude talituses;

- Dmitri Poleštšukile sülearvuti DELL INSPIRON 6400 nr 355-695-508-27 on hoiul Põhja Prefektuuri majanduskuritegude talituses.

Apellatsioonimenetluse menetluskulud – kaitsja tasu 230,11 eurot – jätta riigi kanda.

Esitatud apellatsioonid jätta rahuldamata.

Edasikaebamise kord

Kohtuotsuse peale võib 30 päeva jooksul esitada kassatsiooni Riigikohtule. Kassatsiooni esitamise soovist tuleb ringkonnakohtule kirjalikult teatada 7 päeva jooksul alates kohtuotsuse kantselei kaudu teatavaks tegemisest. Kassatsioon tuleb esitada kirjalikult ringkonnakohtu kaudu 30 päeva jooksul alates päevast, mil kohtumenetluse poolel on võimalik ringkonnakohtu otsusega tutvuda. Süüdistatav ja kannatanu võivad kassatsiooni esitada üksnes advokaadist kaitsja või advokaadi vahendusel.

ASJAOLUD JA MENETLUSE KÄIK:

Harju Maakohus otsustas 11.aprilli 2011.a. otsusega süüdi tunnistada Anton UUSTALU KarS § 398 lg 1 järgi ja karistada teda rahalise karistusega 100 päevamäär (arvestades päevamäär suurusseks 831 krooni ehk 53 eurot) so summas 5300 (viis tuhat kolmsada) eurot. KarS § 68 lg 1 alusel lugeda karistusest kantuks Anton Uustalu poolt eelvangistuses viibitud aeg 17.-19.november 2009.a so 3 päeva ning arvestades, et ühele eelvangistuspäevale vastab rahalise karistuse kolm päevamäär, lugeda Anton Uustalu´le mõistetud karistusest kantuks rahalise karistuse 9 päevamäär so summas 477 eurot, seega ärakandmata ja tasumisele kuuluvaks karistuseks on Anton Uustalu´l rahalise karistuse 91 päevamäär summas 4823 eurot. Jätta Anton Uustalu suhtes valitud tõkend – elukohast lahkumise keeld – muutmata kuni kohtulahendini.

Süüdi tunnistada Dmitri POLEŠTŠUK KarS § 398 lg 1 järgi ja karistada teda rahalise karistusega 100 päevamäär (arvestades päevamäär suurusseks 2308 krooni ehk 147 eurot) so summas 14 700 (neliteist tuhat seitsesada) eurot. KarS § 68 lg 1 alusel lugeda karistusest kantuks Dmitri Poleštšuk´i poolt eelvangistuses viibitud aeg 17.november 2009.a so 1 päev ning arvestades, et ühele eelvangistuspäevale vastab rahalise karistuse kolm päevamäär, lugeda Dmitri Poleštšuk´il mõistetud karistusest kantuks rahalise karistuse 3 päevamäär so summas 441 eurot, seega ärakandmata ja tasumisele kuuluvaks karistuseks on Dmitri Poleštšuk´il rahalise karistuse 97 päevamäär summas 14 259 eurot. Jätta Dmitri Poleštšuk´i suhtes valitud tõkend – elukohast lahkumise keeld – muutmata kuni kohtulahendini.

Rahuldada kannatanu AS LHV Pank poolt esitatud tsiviilhagi 116 899, 05 krooni (7471, 21 EUR) nõudes.

Välja mõista Anton Uustalu'lt ja Dmitri Poleštšuk'ilt solidaarselt tsiviilhagi katteks kannatanu AS LHV Pank kasuks 7471, 21 eurot (116 899, 05 krooni).

Rahuldada kannatanu AS Swedbank poolt esitatud tsiviilhagi 54 270 krooni (3468.49 EUR) nõudes.

Välja mõista Anton Uustalu'lt ja Dmitri Poleštšuk'ilt solidaarselt tsiviilhagi katteks kannatanu AS Swedbank kasuks 3468, 49 eurot (54 270 krooni).

KarS § 83¹ lg 1 alusel konfiskeerida Anton Uustalu'lt süüteoga saadud vara summas 209 972, 95 krooni so 13 419, 72 eurot.

Konfiskeerimise tagamiseks arestitud Anton Uustalu vara- 2 610 USD ja 750 eurot (16.11.2009 Eesti Panga kursi kohaselt kokku 39 004,5 krooni) - konfiskeerida KarS § 83¹ lg 1 ja 84 alusel riigituludesse kui süüteoga saadud vara.

Ülejäänud osa konfiskeerimisele kuuluvast summast so. 170 968, 45 krooni (10 926, 88 eurot) tuleb Anton Uustalu'l tasuda riigituludesse 1 aasta jooksul alates kohtuotsuse jõustumisest.

Konfiskeerimise katteks arestitud Anton Uustalu vara - AS-s LHV asuv väärtpaberikonto nr 99101510455 ja AS-s SEB asuv arvelduskonto nr 10010021892015 – vabastada aresti alt pärast kohtuotsuse jõustumist.

Kinnistud registriosa numbritega 13945601 (katastritunnusega 78401:109:2730, korteriomand asukohaga Tallinn, Videviku 16, korter 46, üldpinnaga 36,1 m²) ja 19224401 (katastritunnusega 78405:501:0077, korteriomand asukohaga Tallinn, Akadeemia tee 38, korter 99, üldpinnaga 11,9 m²) vabastada aresti alt kohtuotsuse jõustumisel.

KarS § 83¹ lg 1 ja 84 alusel konfiskeerida Dmitri Poleštšuk'ilt süüteoga saadud vara summas 101 998 krooni so 6518, 86 eurot.

Kohustada Dmitri Poleštšuk'il tasuda konfiskeerimisele kuuluv summa riigituludesse 1 aasta jooksul alates kohtuotsuse jõustumisest.

Anton Uustalu ja Dmitri Poleštšuk mõisteti süüdi ühiselt ja kooskõlastatult toime pandud väärtpaberikuriteos, millega nad teenisid kuritegelikku tulu ligi pool miljonit Eesti krooni. Toimepandud väärtpaberikuritegu seisunes alljärgnevas.

Anton Uustalu sai 2009.a. suvel Dmitri Poleštšuk'ilt, kes töötas finantsanalüütikuna AS-s SEB Enskilda (Tornimäe 2 Tallinn, registrikood 11354037), mis osales TeliaSonera AB poolt AS Eesti Telekom ja TEO LT aktsionäridele tehtavate ülevõtmispakkumiste ettevalmistamises, omas oma töö tõttu informatsiooni, et TeliaSonera AB teeb AS Eesti Telekom ja TEO LT aktsionäridele AS Eesti Telekom ja TEO LT aktsiate ülevõtmispakkumise ajal, kui see ei olnud veel avalikustatud informatsioon ning omas seega vastavalt Väärtpaberituruseaduse § 188⁵ lg 1 tähenduses insaiderina teavet, informatsiooni AS Eesti Telekom ja TEO LT aktsiate ülevõtmispakkumise kohta ajal, kui see ei olnud veel avalikustatud informatsioon ning omas seega samuti vastavalt Väärtpaberituruseaduse § 188⁵ lg 3 tähenduses insaiderina teavet.

Info AS Eesti Telekom ja TEO LT aktsiate ülevõtmispakkumise kohta on siseteave Väärtpaberituruseaduse § 188⁴ lg 1, 4 ja 5 tähenduses.

Olles saanud Dmitri Poleštšuk'ilt eelnimetatud informatsiooni, avas Anton Uustalu 03.08.2009 enda nimele AS-s LHV Pank väärtpaberikonto nr 100051968. Nimetatud AS LHV Pank kontol teostas Anton Uustalu siseteavet vallates alljärgnevad TEO LT aktsia ostu ja müügi tehingud:

05.08.2009.a. ostis Vilniuse börsilt AS LHV Pank vahendusel endale kuuluvale kontole nr 100051968 AS-s LHV Pank 1 TEO LT aktsia hinnaga 1.29 LTL;

06.08.2009.a. ostis Vilniuse börsilt AS LHV Pank vahendusel endale kuuluvale kontole nr 100051968 AS-s LHV Pank 53 TEO LT aktsiat hinnaga 1.33 LTL aktsia kohta;

18.08.2009.a. ostis Vilniuse börsilt AS LHV Pank vahendusel endale kuuluvale kontole nr 100051968 AS-s LHV Pank 50 000 TEO LT aktsiat hinnaga 1.37 LTL aktsia kohta;

26.08.2009.a. müüs kontolt nr 100051968 50 000 TEO LT aktsiat hinnaga 1.82 LTL aktsia kohta;

28.08.2009.a. müüs kontolt nr 100051968 54 TEO LT aktsiat hinnaga 1.82 LTL aktsia kohta, teenides neilt tehingutelt kasumit 22 524 LTL (102 071 EEK) ja teostas seda informatsiooni vallates alljärgnevad ETL aktsia ostu ja müügi tehingud:

18.08.2009.a. ostis AS LHV Pank vahendusel endale kuuluvale kontole nr 100051968 AS-s LHV Pank 1238 ETL aktsiat hinnaga 4,71 EUR aktsia kohta;

21.08.2009.a. ostis AS LHV Pank vahendusel endale kuuluvale kontole nr 100051968 AS-s LHV Pank 539 ETL aktsiat hinnaga 4,76 EUR aktsia kohta;

27.08.2009.a. müüs kontolt nr 100051968 1 777 ETL aktsiat hinnaga 5,87 EUR aktsia kohta, teenides neilt tehingutelt kasumit 2 034 EUR (31 830 EEK) ja teostas seda informatsiooni vallates alljärgnevad ETL aktsia ostuoptsioonide ostu ja müügi tehingud:

13.08.2009.a. ostis AS-st LHV Pank endale kuuluvale kontole nr 100051968 10 ostuoptsioonilepingut (üks leping andis õiguse osta 100 ETL aktsiat hinnaga 70 EEK, täitmistähtajaga september 2009) hinnaga 5,63 EEK lepingu kohta ja realiseeris nimetatud 10 ostuoptsioonilepingut 28.08.2009, teenides kokku kasumit 16 782 EEK ja teostas seda informatsiooni vallates alljärgnevad TEO LT aktsia ostuoptsioonide ostu tehingud:

21.08.2009.a. ostis AS-lt Swedbank endale kuuluvale kontole nr 99100782983 300 ostuoptsiooni lepingut (üks leping andis õiguse osta 100 TEO LT aktsiat hinnaga 1,40 LTL lepingu kohta, täitmistähtajaga september 2009) hinnaga 0,0608 LTL, teenides kasumit 11 976 LTL (54 270 EEK).

Ühtlasi avas Anton Uustalu 07.08.2009 Baltic Transport Company OÜ nimele AS-s LHV Pank väärtpaberikonto nr 100052040. Nimetatud AS LHV Pank kontol teostas Anton Uustalu siseteavet vallates Baltic Transport Company OÜ juhatuse liikme Irina Uustalu 08.02.2007 volituse alusel alljärgnevad TEO LT aktsia ostu ja müügi tehingud:

12.08.2009.a. ostis Vilniuse börsilt AS LHV Pank vahendusel Baltic Transport Company OÜ kontole nr 100052040 AS-is LHV Pank 1 000 TEO LT aktsiat hinnaga 1.32 LTL aktsia kohta;

18.08.2009.a. ostis Vilniuse börsilt AS LHV Pank vahendusel Baltic Transport Company OÜ kontole nr 100052040 AS-is LHV Pank 60 000 TEO LT aktsiat hinnaga 1.38 LTL aktsia kohta;

19.08.2009.a. ostis Vilniuse börsilt AS LHV Pank vahendusel Baltic Transport Company OÜ kontole nr 100052040 AS-is LHV Pank 19 000 TEO LT aktsiat hinnaga 1.3858 LTL aktsia kohta;

27.08.2009.a. müüs kontolt nr 100052040 80 000 TEO LT aktsiat hinnaga 1.82 LTL aktsia kohta, teenides neilt tehingutelt kasumit 35 152 LTL (159 295 EEK) ja teostas seda informatsiooni vallates alljärgnevad ETL aktsia ostu ja müügi tehingud Baltic Transport Company OÜ kontol:

12.08.2009.a. ostis AS LHV Pank vahendusel Baltic Transport Company OÜ kontole nr 100052040 AS-s LHV Pank 500 ETL aktsiat hinnaga 4,62 EUR aktsia kohta;

13.08.2009.a. ostis AS LHV Pank vahendusel Baltic Transport Company OÜ kontole nr 100052040 AS-s LHV Pank 100 ETL aktsiat hinnaga 4,64 EUR aktsia kohta;

19.08.2009.a. ostis AS LHV Pank vahendusel Baltic Transport Company OÜ kontole nr 100052040 AS-s LHV Pank 400 ETL aktsiat hinnaga 4,74 EUR aktsia kohta;

27.08.2009.a. müüs kontolt nr 100052040 1 000 ETL aktsiat hinnaga 5,87 EUR aktsia kohta,

teenides neilt tehingutelt kasumit 1 200 EUR (18 776 EEK) ja teostas seda informatsiooni vallates alljärgnevad ETL aktsia ostuoptsioonide ostu ja müügi tehingud Baltic Transport Company OÜ kontol:

10.08.2009.a. ostis AS-st LHV Pank Baltic Transport Company OÜ-le kuuluvale kontole nr 100052040 20 ostuoptsiooni lepingut (üks leping andis õiguse osta 100 ETL aktsiat hinnaga 65 EEK, täitmistähtajaga september 2009) hinnaga 7,04 EEK lepingu kohta ja realiseeris nimetatud 20 ostuoptsioonilepingut 31.08.2009, teenides kokku kasumit 40 733 EEK;

13.08.2009.a. ostis AS-st LHV Pank Baltic Transport Company OÜ-le kuuluvale kontole nr 100052040 20 ostuoptsiooni lepingut (üks leping andis õiguse osta 100 ETL aktsiat hinnaga 70 EEK, täitmistähtajaga september 2009) hinnaga 5,52 EEK lepingu kohta ja realiseeris nimetatud 20 ostuoptsioonilepingut 31.08.2009, teenides kokku kasumit 33 937 EEK ja teostas seda informatsiooni vallates alljärgnevad TEO LT aktsia ostuoptsioonide ostu ja müügi tehingud Baltic Transport Company OÜ kontol:

13.08.2009.a. ostis AS-st LHV Pank Baltic Transport Company OÜ-le kuuluvale kontole nr 100052040 100 ostuoptsiooni lepingut (üks leping andis õiguse osta 100 TEO LT aktsiat hinnaga 1,20 LTL, täitmistähtajaga september 2009) hinnaga 0,15 LTL lepingu kohta;

13.08.2009.a. ostis AS-st LHV Pank Baltic Transport Company OÜ-le kuuluvale kontole nr 100052040 20 ostuoptsiooni lepingut (üks leping andis õiguse osta 100 TEO LT aktsiat hinnaga 1,20 LTL, täitmistähtajaga september 2009) hinnaga 0,16 LTL lepingu kohta;

31.08.2009.a. müüs kontolt nr 100052040 120 TEO LT aktsia ostuoptsiooni lepingut, teenides neilt tehingutelt kasumit 5 615,31 LTL (25 446 EEK).

Kirjeldatud aktsiate ja aktsia ostuoptsioonide soetamiseks ja enda isiku varjamiseks kandis D. Poleštšuk eelneval kokkuleppel A. Uustaluga oma AS-s Swedbank asuvalt kontolt nr 221014906636 14.08.2009 A. Uustalu AS-s Eesti Krediidipank asuval kontole nr 4278604592409 150 000 krooni ja 17.08.2009 A. Uustalu Danske Bank AS Eesti filiaalis asuval kontole nr 335354350003 170 000 krooni. Üle kantud raha kasutas A. Uustalu ülalnimetatud aktsiate ja aktsia ostuoptsioonide soetamiseks.

Vahetult peale ülalnimetatud aktsiate ja aktsia ostuoptsioonide müüki kandis A. Uustalu D. Poleštšuk'i AS-s Swedbank asuvalt kontole nr 221014906636 27.08.2009 222 000 krooni ja 28.08.2009 199 998 krooni.

Oma sellise tegevusega Anton Uustalu ühiselt ja kooskõlastatult koos Dmitri Poleštšuk'iga (kui insaiderid) rikkusid Väärtpaberituruseaduse § 188⁶ lg 3, mille järgi siseteabe väärkasutamine on keelatud ja panid toime siseteabe objektiks oleva finantsinstrumendi ja finantsinstrumendiga seotud tuletisväärtpaberite – TEO LT aktsia, TEO LT aktsia ostuoptsiooni, ETL aktsia ja ETL aktsia ostuoptsiooni - otseselt enda (Anton Uustalu), kaudselt enda (Dmitri Poleštšuk) ja otseselt kolmanda isiku (Baltic Transport Company OÜ) arvel omandamise ja võõrandamise.

APELLATSIIONIDE SISU JA MENETLUSOSALISTE SEISUKOHAD:

Süüdistatava Anton Uustalu kaitsja leiab, et maakohtu otsuses esinevad selle apellatsiooni korras tühistamise alused, millised on sätestatud KrMS § 338 p 3 ja KrMS § 338 p 2.

Kaitsja argumendid on alljärgnevad.

I

Kriminaalmenetlusõiguse olulised rikkumised

1. Laen ja varahaldusleping

1.1. Otsusest nähtub, et tõendatud on fakt, et Dmitri Poleštšuki Swedpanga kontolt kanti 14.08.2009.a Anton Uustalu pangakontole 150 000 krooni ja 17.08.2009.a 170 000 krooni selgitusega „laen“. Samuti on tõendatud, et Anton Uustalu on kandnud Dmitri

Poleštšuki arveldusarvele 27.08.2009.a 222 000 krooni ja 28.08.2009.a 199 998 krooni selgitusega „laenu tagastus“ (I kd tl 38).

Mõlemad süüdistatavad on andnud kohtulikul uurimisel ütlusi, et Dmitri Poleštšuki poolt üle kantud summad olid vajalikud selleks, et anda kõrge protsendiga laenu Anton Uustalu ja tema ema tuttavale Valery Sikorskiyle. Kohus on asunud Otsuses seisukohale, et sellised süüdistatavate väited on ümber lükatud kriminaalasjas kogutud teiste tõenditega, sealhulgas Valery Sikorskiy poolt kohtueelses menetluses antud ütlustega. Kaitsja ei nõustu kohtu seisukohtadega. Kaitsja ei mõista, millist tähtsust omab kohtu poolt tuvastatud asjaolu, et tunnistaja Valery Sikorskiy ja eelnimetatud ettevõtete vahel olid pikaajalised laenusuhted. Juhul, kui Valery Sikorskiyle on ettevõtete poolt laenu antud, on raha ettevõttesse paigutanud ettevõtte osanikud või on kaasatud raha mujalt. Kokkuvõttes märgib kaitsja, et arusaamatu tundub kohtu väide, et Valery Sikorskiyl puudus vajadus täiendada raha saamiseks. Mitte ühtegi tõendit, selle kohta, et Valery Sikorskiyl puudus ka tegelikkuses raha saamise vajadus, antud kriminaalasjas ei ole. Kaitsjale ei ole teada, millele tuginedes kohus vastava järelduse tegi.

1.2. Kohus on seisukohal, et lisaks eelnevale näitab kohtu arvates süüdistatavate kaitseversiooni ebausutavust seegi, et kohtuliku uurimise käigus süüdistatavana ülekuulamisel ei osanud Dmitri Poleštšuk usutavalt selgitada, kui suurt intressi pidi ta Sikorskiyle laenatavalt summalt saama ning kas laenuleping Valery Sikorskiyga üldse sõlmitakse. Nii süüdistatav Anton Uustalu, kui ka Dmitri Poleštšuk on väitnud, et Dmitri Poleštšukil on laenusuhe Anton Uustaluga, mitte aga Valery Sikorskiyga, kes pidi laenu tingimused ja kokkuleppima ja lepingu sõlmima Anton Uustaluga. Kaitsja arvates see, mida rääkis Anton Uustalu Dmitri Politšukile, kellele või mille tarbeks laenu kasutatakse, ei muuda Anton Uustalu ja Dmitri Politšuki laenulepingulist suhet. Elukauge tundub samuti kohtu seisukoht, et juhul, kui ei olnud sõlmitud kirjalikku laenulepingut (Uustalu ja Poleštšuki vahel) ega antud tagatise laenule ei pruugi tegemist olla laenulepinguga. Anton Uustalu on tasunud Dmitri Poleštšukilt saadud raha kasutamise eest intressi 2 000 dollarit, mis näitab selgelt, et poolte vahel oli olemas laenusuhe. Anton Uustalu on kogu menetluse vältel andnud ütlusi, et Dmitri Poleštšukile erinevatel aegadel kantud raha (27.08.2009.a summa 222 000 krooni ja 28.08.2009.a summa 199 998 krooni) oli Uustalu ja Poleštšuki vahel sõlmitud laenulepingu alusel saadud põhisummade tagastamine, intress ja sissemaks poolte edasiseks ühiseks tegutsemiseks investeerimiseks USA-sse. Vastupidist antud kriminaalasjas tõendatud ei ole. Kohus on oma ebaõigele järeldusele tuginedes andnud seetõttu ka eksliku hinnangu süüdistatavate poolt esitatud tegelikkusele. Seega on kohus, asetleidnud faktilistele asjaoludele, andnud ebaõige hinnangu.

1.3.. Anton Uustalu tehingud

Õige on kohtu seisukoht, et kriminaalasjas puudub vaidlus selles, et ajavahemikul 05.08.2009.a kuni 31.08.2009.a teostas Anton Uustalu süüdistuses kirjeldatud aktsiate ja optioonide ostu ja müügitehingud kasutades ülalnimetatud aktsiate ja aktsia optioonide soetamiseks muuhulgas ka Dmitri Poleštšuki poolt üle kantud rahalisi vahendeid. Kohus on oma Otsuses analüüsinud Anton Uustalu varasemat käitumist aktsiate ja ostuoptioonide tehingute osas ning jõudnud järeldusele, et Anton Uustalu ütlused selles, et ta on kogenud investor, kes oskab turgude käitumist ette näha ja tegi

Eesti Telekom ja TEO LT aktsiate ja ostuoptsioonide tehingud oma pikaajalistest kogemustest lähtudes, paljasõnalised ja vastuolus teiste kogutud tõenditega. Kohtumenetluse käigus on Anton Uustalu andnud selgitusi prokurörile, et peab end küllalt kogenuks investeerimisalal. Anton Uustalu kogemus põhineb esiteks varasemalt täppi läinud oletustest turu (aktsia) liikumise osas 2008.a ja turu languse osas. Süüdistatav on andnud ütlusi, et tema ise ega ka tema sugulased ei tohtinud aktiivselt kaubelda: võis ainult osta ja hoida. Lisaks on süüdistatav kaitsnud diplomitöö teemal „Universaalse mudeli valmistamine ettevõtete väärtuse hindamiseks“, mis on käsitleb aktsiatega kauplemist ning seda, et iga kauplemisotsuse tegemine eeldab, et investor teeb omad järeldused ja tutvub analüüsidega. Süüdistatav on kinnitanud, et isiklikku kogemust turgudel kauplemiseks on tal vähe, kuna süüdistataval oli töökohast tulenev piirang aktiivseks kauplemiseks. Süüdistataval on olemas teoreetilised teadmised, aga praktilisi kogemusi vähe. Süüdistatav on andnud ka ütlusi, et kasutas oma otsustetegemisel samuti ajakirjanduses 2009.a avaldatud artikleid nii ETL kui TEO LT aktsiate suhtes. Lisaks tutvus Anton Uustalu erinevate krediitiasutuste poolt koostatud ja 2009.a suvel avaldatud analüüsidega TEO LT ja ETL aktsiate kohta. Lisaks eelnevale soovis süüdistatava tolleaegne suurklient CSC Telekom võtta nimetatud aktsiate omandamiseks suures ulatuses laenu, millest sai indikatsiooni ka Anton Uustalu ja seda enne Anton Uustalu poolt tehtud tehinguid. Sellest tulenevalt otsustaski Anton Uustalu aktsiaid ja ostuoptsioone soetada. Süüdistatav Anton Uustalu ei näe nendes tehingutes midagi tavapäratut. Kummaline tundub, et kohus ei suuda uskuda, et keegi oleks võinud iseseisvalt jõuda järeldusele nimetatud aktsiate ja optsioonide soetamiseks, ilma selleks siseteavet omamata. Seega on kohus, asetleidnud faktilistele asjaoludele, andnud ebaõige hinnangu.

1.4. Kriminaalmenetluse võrdsuse põhimõtte rikkumine

Süüdistusest nähtuvalt teostas Anton Uustalu tehinguid OÜ Baltic Transport Company OÜ nimel ning tagajärjed nimetatud tehingutest langevad samuti OÜ-le Baltic Transport Company OÜ-le. Seega ei ole eelnimetatud tehinguid teinud enda nimel Anton Uustalu, vaid tehingud tegi OÜ Baltic Transport Company. Teadaolevalt ei ole nimetatud ettevõtet ega selle juhatuse liiget Irina Uustalu menetluse jooksul isegi üle kuulatud. Baltic Transport Company soovis soetada aktsiaid ja optsioone enda nimele, mitte aga Anton Uustalule, kellel olid selged instruktsioonid Baltic Transport Company juhatuse liikmelt. Kars § 14 lg 1 kohaselt juriidiline isik vastutab seaduses sätestatud juhtudel teo eest, mis on toime pandud tema organi, selle liikme, juhtivtöötaja või pädeva esindaja poolt juriidilise isiku huvides. Sama paragrahvi teise lõike kohaselt juriidilise isiku vastutuselevõtmine ei välista süüteo toimepannud füüsilise isiku vastutuselevõtmist. Seega süüdistusaktis loetletud tehingud aktsiate ja aktsia optsioonide osas, kus on pooleks Baltic Transport Company peab võimaliku kuriteo puhul vastutama ka Baltic Transport Company. Sellest tulenevalt on antud juhul rikutud kriminaalmenetluse võrdsuse põhimõtet, jättes kriminaalmenetlusest kõrvale isiku, kes omab otsest puutumust teise antud asjas kohtu all oleva süüdistatavaga. Seetõttu ei ole võimalik Baltic Transport Company poolt väidetavalt toimepandud kuriteo episoode omistada süüdistatavale Anton Uustalule. Samas ei ole kohus antud asjaolu Otsuses üleüldse analüüsinud. Kaitsja taotleb nimetatud menetlusliku olukorra tunnistamist kriminaalmenetlusõiguse oluliseks rikkumiseks KrMS § 339 lg 2 alusel.

1.5. Jälitustegevus

Kohus avaldas ühe tõendina jälitusprotokollid (I kd tl 202-210 ja 211-223), milles on fikseeritud kohtu loal KrMS § 118 alusel teostatud jälitustoimingu tulemused. Kohus kontrollis kaitsjate taotlusel jälitustoiminguteks kohtu lubade olemasolu ja refereeris kontrolli tulemused kohtustungil.

Jälitusprotokollist (I kd tl 208-209) nähtub, et 20.11.2009. kell 9.15 helistas Igor Poleštšuk (süüdistatava Dmitri Poleštšuki isa) abonendilt 5017440 Dmitri Poleštšuki abonendile 5264449. Telefonikõnes räägivad nimetatud isikud Dmitri Poleštšukile esitatud kahtlustusest. Kõne tekstist nähtub, et Dmitri Poleštšuk arvab, et Anton Uustalu võis pealt kuulda, kui tema oma kolleegidega telefonis rääkis, mispeale Igor Poleštšuk vastab, et „ ... sa rääkisid ka minuga sellest, aga mina ei teinud ju midagi.“. 20.11.2009.a kell 09.15 Igor Poleštšuk ja Dmitri Poleštšuk vahel toimunud vestluse pinnalt Dmitri Poleštšuk arvas, et Anton Uustalu võis pealt kuulda, kui tema oma kolleegidega telefonis rääkis.

21.11.2009.a kell 13.47 samade isikute vahel toimunud telefonikõne salvestusest on kuulda, et Dmitri Poleštšuk kahtlustab, et Anton Uustalu võis saada informatsiooni tema käest, öeldes: „ ... sest ma kahtlustan, et ta sai minult midagi...“ (I kd tl 209). Tõsikindlalt ei ole antud kriminaalasja raames tuvastatud, kellega millal Dmitri Poleštšuk oma kolleegidega rääkis (kas ta oli juba insaider) ja mida Dmitri Poleštšuk oma kolleegidega rääkis. Samuti ei ole tuvastatud, kas Anton Uustalu üleüldse midagi kuulis. Lisaks puudub ka siin mistahes informatsioon selle kohta, mida Anton Uustalu võis Dmitri Poleštšukilt saada.

Tulenevalt KrMS § 7 lg-st 3 kriminaalmenetluses kõrvaldamata kahtlus kahtlustatava või süüdistatava süüdiolukus tõlgendatakse tema kasuks. Seega antud juhul oleks olnud kohtul vajalik tuvastada, mida Dmitri Poleštšuk oma kolleegidega (tuginedes 20.11.2009.a kell 09.15 kõnele) rääkis ning kas Anton Uustalu kuulis midagi või mida Anton Uustalu Dmitri Poleštšuki käest sai. Seda tehtud ei ole, mistõttu ei ole võimalik tõsikindlat väita, et Dmitri Poleštšuki kõne oma kolleegidega sisaldas siseteabeks olevat informatsiooni ning et Anton Uustalu midagi üleüldse kuulis. Samuti oleks tulnud välja selgitada (tuginedes 21.11.2009.a kell 13.47 kõnele), mida Anton Uustalu Dmitri Poleštšukilt konkreetselt sai. Kaitsja on kohtumenetluse käigus leidnud, et jälitusprotokolli näol on tegemist lubamatu tõendiga. Jälitustegevuse seaduse § 5 lg 5 ja KrMS § 110 lg 1 tõlgendamisel nende koosmõjus tuleb väita, et tõendite kogumine jälitustoimingutega on lubatud üksnes ultima ratio põhimõttest lähtuvalt, ehk seega vaid siis, kui taotletavat eesmärki ei ole võimalik saavutada isikute põhiõigusi vähem riivaval viisil. Kaitsja arvates ei ole kohtud nimetatud põhimõttele olulist tähelepanu pööranud. Kaitsja on seisukohal, et tegemist on ebaproportsionaalselt intensiivse riivega olukorras, kus kriminaalmenetlus oli algstaadiumis, tõendite kogumine muude menetlustoimingutega ei olnud kindlasti välistatud ega oluliselt raskendatud. Kaitsjale jääb arusaamatuks, et millised olid prokuröri poolt süüdistatava Anton Uustalu salajaseks pealtkuulamiseks esitatud taotluse alused ja millised olid kohtu kaalutlused või motiivid vastava jälitusloa väljastamisel, kui selleks ajaks ei olnud kogutud asjas ühtegi tõendit (v.a mõned väljatrukid). Kaitsja palub jätta süüdistusaktis toodud jälitusprotokoll koos selle lisadeks olevate stenogrammidega (k.a tõlked) tõendite kogumist välja, kui lubamatu tõend. Juhul, kui kohus leiab, et antud aspektist on siiski tegemist lubatud tõendiga, tuleb kaitsja arvates jälitustegevusega saadud tõend jätta kõrvale kui lubamatu tõend ka alljärgnevatel põhjustel. Nimelt nähtuvalt jälitustegevuse

protokollist on Anton Uustalu suhtes teostatud jälitustegevust ka pärast Anton Uustalule kahtlustuse esitamist, kus isik ei tunnistanud talle esitatud kahtlustuses enda süüd. Anton Uustalu andis küll ülekuulamisel ütlusi, kuid kinnitas, et ei ole saanud kellegi käest siseinformatsiooni ülevõtmispakkumise kohta. PS § 22 lg 3 sätestab, et kedagi ei tohi sundida tunnistama iseenda või oma lähedaste vastu. Kuivõrd nimetatud põhimõte on käsitletav kahtlustatava või süüdistatava õigusena, on see lahutamatu seotud ka süütuse presumptsiooniga: oma süütuse tõendamise kohustuse puudumine, mis peab kahtlemata sisaldama ka õigust vaikida ja enda vastu mitte tunnistada. EIÕK kohus on kohtuasjas G. Klaas jt vs Saksamaa (1978) tehtud otsuse leidnud, et erinevalt politsei riigile omasest isikute salajase jälgimise n-ö loomulikkusest on selline tegevus EIÕK järgi talutav üksnes siis, kui see on riigi demokraatlike institutsioonide kaitseks hädavajalik. Kaitsja arvates sellist hädavajadust Anton Uustalu suhtes antud asjas ei esine. Seega on kaitsja arvates Anton Uustalu salajane pealtkuulamine pärast isikule kahtlustuse esitamist PS § 22 lg 3 põhiõiguse rikkumine. Lisaks juhtis kaitsja kohtu tähelepanu asjaolule, et jälitusprotokollis kajastusid samuti Anton Uustalu kasutuses olnud mobiiltelefoni abonentnumbrid, millede kohta ei olnud kohus eraldi nõusolekut pealtkuulamiseks andnud. Kohus on seisukohal, et see, et kuulati pealt ka Anton Uustalu kasutuses olnud abonentnumbreid, mida ei olnud kohtumääruses täpselt nimetatud, ei oma tähtsust, kuna kohtu luba oli antud Anton Uustalu kasutusel olevate mobiiltelefonide abonentnumbrite 54520999 (emt), 54520777 (Tele2) ja töökohas oleva abonendi 8883150 (Elion) ning teiste tema kasutuses olevate abonentnumbrite üldkasutatava elektroonilise sidevõrgu kaudu edastatavate sõnumite või muu teabe salajaseks pealtkuulamiseks ja salvestamiseks. Kaitsja sellise seisukohaga ei nõustu. Jälitusprotokollist nähtub, et lisaks Harju Maakohtu poolt lubatud mobiiltelefonide abonentnumbritele on pealt kuulatud ka Anton Uustalu mobiiltelefonide abonentnumbreid 53923277 ja 53410555. Nimetatud mobiiltelefonide abonentidele ei ole kohus aga luba pealt kuulamiseks andnud. Jälitustegevusega saadud tõend ei saa olla osaliselt seaduslik – lubatav ja osaliselt ebaseaduslik ja mittelubatud. Seaduserikkumine heidab äärmiselt negatiivse varju jälitustegevusele tervikuna. Neil kaalutlustel leiab kaitsja KrMS § 111 alusel, et jälitustoiminguga saadud tõend ei ole lubatud tervikuna, sest nende saamisel on ilmnunud seaduserikkumine.

2. Materiaalõiguse ebaõige kohaldamine.

Kriminaalmenetlusõiguse olulised rikkumised on lõppkokkuvõttes viinud materiaalõiguse ebaõigele kohaldamisele, mis väljendub Anton Uustalu ebaõiges süüdimõistmises KarS § 398 lg 1 järgi. Eraldi soovib apellant osundada järgmist:

2.1. KarS prg. 398 objektiivne koosseis seisneb siseteabe väärkasutamises. See on tegu, mida siseteavet valdav ja seda kasutav isik ehk insaider teeb. Kohus on õigesti asunud seisukohale, et KarS § 398 on blanketne norm, mistõttu tuleb mõistete sisustamiseks pöörduda väärtpaberituru seaduse poole.

2.2. Insaider on isik, kes väärtpaberi emitendi täisosanikuna, juhtimis - või järelevalveorgani liikmena, osaluse tõttu väärtpaberi emitendis või oma töö, elukutse või kohustuste tõttu või seoses oma toimepandud süüteoga valdab siseteavet (VPTS § 188-5 lg 1). Süüdistuse kohaselt sai Anton Uustalu insaideriks VPTS § § 188-5 lg 3

alusel, mille kohaselt insaideriks on iga kolmas isik, kes, omades siseteavet, teab või oleks pidanud teadma, et tegemist on siseteabega. Antud küsimusega on seotud samuti teise süüdistatava Dmitri Poleštšuki insaideriks saamise ajahetk. Kohus on Otsuses sedastanud, et kogutud tõenditega on tõendamist leidnud see, et Dmitri Poleštšuk töötas alates 16.04.2007.a analüütikuna AS-s SEB Enskilda. Alates 05.08.2009.a oli Dmitri Poleštšuk kantud AS SEB Enskilda TEO LT ja AS Eesti Telecom ülevõtmispakkumisega seotud insaiderite nimekirja. Seda fakti on kinnitanud ka süüdistatav Dmitri Poleštšuk ise. Nende tõenditega on kohus asunud tõsikindlale seisukohale, et süüdistatav Dmitri Poleštšuk, omades oma tööülesannete tõttu teavet, et TeliaSonera AB kavatseb teha Eesti Telekom ja Leedu Telekom aktsionäridele ülevõtmispakkumise ajal, kui sellist teavet ei olnud avalikkusele teatavaks tehtud, oli insaideriks VPTS § 188-5 lg 1 mõttes. Kohus leidis, et hinnates kriminaalasjas kogutud tõendeid, on tõendamist leidnud ka asjaolu, et Anton Uustalu oli insaider VPTS § 188-5 lg 3 tähenduses, sest tema oli isik, kes omades siseteavet, teadis või oleks pidanud teadma, et tegemist on siseteabega. Kohus on asunud Otsuses selgele seisukohale, et Anton Uustalu omas siseteavet. Tulenevalt kohtu poolt uuritud tõenditest saab teha järelduse, et Dmitri Poleštšuk ei olnud enne 05.08.2009.a insaideriks ja asjaolude kohta, mis puudutas TeliaSonera AB kavatsust teha Eesti Telekom ja Leedu Telekom aktsionäridele ülevõtmispakkumise. Samas tulenevalt kriminaalasja materjalidest on süüdistatav Anton Uustalu juba 03.08.2009.a AS-s LHV Pank avanud enda nimele väärtpaberikonto ning teostas esimesed tehingud enne Dmitri Poleštšuki insaideriks saamist, ehk ajal, millal Dmitri Poleštšukile ei olnud teada asjaolud, mis puudutavad TeliaSonera AB kavatsust teha Eesti Telekom ja Leedu Telekom aktsionäridele ülevõtmispakkumine. Süüdistusest ei nähtu, millal väidetavalt Dmitri Poleštšuk Anton Uustalule infot, TeliaSonera AB kavatsusest teha Eesti Telekom ja Leedu Telekom aktsionäridele ülevõtmispakkumine, avaldas. Antud asjaolu on aga ülimalt oluline, sest enne insaideriks saamist avaldatud infot ei ole võimalik kvalifitseerida kui siseteavet ning info abil tehingute tegemine, mis ei ole siseteave, ei ole kuritegu. Kriminaalasja materjalidest tulenevalt alustas Anton Uustalu oma tegevust aktsiate ja ostuoptsioonide ostmiseks (avas konto, tegi esimese tehingu) enne, kui Dmitri Poleštšuk kanti insaiderite nimekirja. Kriminaalasjast, sealhulgas Otsusest, ei nähtu mingeidki õiguslikke aspekte ja / või tõendite analüüsi selle kohta, millele tuginedes saaks väita, et Anton Uustalu oli insaideriks VPTS § 188-5 lg 3 alusel. Tulenevalt KrMS § 7 lg-st 3 kriminaalmenetluses kõrvaldamata kahtlus kahtlustatava või süüdistatava süüdiolukus tõlgendatakse tema kasuks. Ka antud juhul, kui pole tuvastatud, millisel kuupäeval Dmitri Poleštšuk väidetavat informatsiooni avaldas, siis tuleb tõlgendada, et võimalik info andmine ja saamine toimus enne Dmitri Poleštšuki insaideriks saamist ning Anton Uustalu ei ole muutunud insaideriks VPTS § 188-5 lg 3 tähenduses.

2.3. Kohus on Otsuses leidnud, et käesoleva kriminaalasja pinnalt oli siseteabeks fakt, et TeliaSonera AB kavatseb teha ülevõtmispakkumised Eesti ja Leedu Telekom aktsionäridele. Kuna SEB Enskilda AS aitas TeliaSonera AB-l ülevõtmispakkumist korraldada, siis teadsid SEB Enskilda AS vastavad töötajad seda infot enne, kui see avalikustati ning nende isikute kohta, kes seda infot teadsid, oli koostatud ka insaiderite nimekiri, kuhu teiste hulgas kuulus ka Dmitri Poleštšuk. Kriminaalasjas kogutud ja kohtuliku uurimise käigus uuritud tõenditega on tõendamist leidnud, et 24.08.2009.a avalikustati Tallinna ja Vilniuse börsidel börsiteated, milles teatati, et TeliaSonera AB

on otsustanud teha pakkumise AS-I Eesti Telekom ja Teo LT aktsionäridelt kõigi aktsiate omandamiseks. Ülevõtmispakkumises märgitud aktsiate ostuhinnaks oli vastavalt 93 Eesti krooni ja 1, 83 Leedu litti aktsia eest (vt I kd tl 11-16). Seega oli ülevõtmispakkumiste tegemise fakt siseteave kuni 24. augustini 2009.a. TeliaSonera teadete avalikustamisele eelneval kauplemspäeval oli Eesti Telekom aktsia turuhind 75 krooni ja Teo LT aktsia turuhind 1,4 Leedu litti. Peale TeliaSonera AB poolt nimetatud teadete avalikustamist tõusis Eesti Telekom aktsia hind 23% ja Teo LT aktsia hind 30 % (vt I kd tl 3). Kaitsja on seisukohal, et mitte igasugune ülevõtmispakkumise tegemise fakt ei ole siseteave. VPTS § 188- 4 lg 4 kohaselt täpne teave on teave sündmuse või asjaolu kohta, mis on toimunud või eksisteerib või mille saabumist võib mõistlikult eeldada, ja see teave on piisavalt täpne, et järeldada nimetatud sündmuse või asjaolu võimalikku mõju finantsinstrumendi või finantsinstrumendiga seotud tuletisväärtpaberi hinnale. Kuna käesolevas asjas ei ole kohtu poolt ühegi otsustusega tuvastatud, milline täpne informatsioon oli Dmitri Poleštšukil teada tema insaideriks saamise ajahetkel (05.08.2009), ei ole võimalik teha tõsikindlat järeldust, et Dmitri Poleštšuk peale TeliaSonera AB ülevõtmispakkumise fakti osas üleüldse midagi teadis. Samuti ei ole kohus välja selgitanud, millal Anton Uustalu sai siseteabeks olevat informatsiooni Dmitri Poleštšukilt. Kaitsja rõhutab, et Anton Uustalu avas endale väärtpaberikonto LHV-s juba 03.08.2009.a ja tegi esimesed tehingud 05.08.2009.a, ehk enne, kui Dmitri Poleštšuk insaiderite nimekirja kanti. Eeltoodust tulenevalt on kaitsja seisukohal, et süüdistatava Anton Uustalu suhtes ei ole täidetud KarS § 398 lg-s 1 sätestatud kuriteokoosseisu objektiivne koosseis.

3. Anton Uustalu on vääralt süüdi mõistetud ainult kaudsete tõendite pinnalt Riigikohtu praktika kohaselt puudub õiguslik keeld isiku süüditunnistamiseks ainuüksi kaudsete tõendite pinnalt. Otsesed ja kaudsed tõendid ei erine teineteisest mitte nendes sisalduva teabe tõeväärtuse poolest, vaid selle poolest, kui vahetult nad kuriteo toimepanemise asjaolusid kajastavad. Dmitri Poleštšuk on eitanud igasugust siseteabeks oleva info andmist Anton Uustalule. Jälitusprotokollidest johtuvalt võib teha järelduse, et Dmitri Poleštšukil oli kahtlus, et Anton Uustalu võis midagi temalt kuulda, kui ta rääkis kolleegidega, kuid seda, kas ja mida Anton Uustalu võis kuulda tuvastatud ei ole. Samuti ei ole tuvastatud, millal üleüldse vastav kõnelus Dmitri Poleštšuki ja tema kolleegi vahel võis toimuda. Kaitsja on andnud eelpool ka hinnangu kohtu poolt ebaõigesti tuvastatud faktilistele asjaoludele. Seega ei puudu Anton Uustalu suhtes mitte ainult otsesed tõendid, vaid ka kaudsete tõendite analüüsil on selge, et puudub ka tõendamisesemele vahetult kõige lähemal olla võiv n. ö. esimese ringi kaudne tõend – Dmitri Poleštšuk eitab kategooriliselt siseteabe avaldamist Anton Uustalule. Neil asjaoludel on Otsuses vääralt hinnatud kaudseid tõendeid ja tõendamata on Otsuse järeldus, et Dmitri Poleštšuk edastas saadud mistahes siseteabeks olevat informatsiooni Anton Uustalule.

4. Eeltoodud põhjendusi arvestades leiab appelland, et esineb alus maakohtu otsuse tühistamiseks ja kriminaalasja saatmiseks esimese astme kohtule uuesti arutamiseks teises kohtukoosseisus (KrMS § 341 lg. 1 ja 2). Apellant leiab, et johtuvalt apellatsiooniosundatud kriminaalmenetlusõiguse oluliste rikkumiste iseloomust ja lähtudes menetlusökoonomika põhimõttest peaks ringkonnakohus aga ise Anton Uustalu suhtes

tegema sisulise kohtulahendi kriminaalasja esimese astme kohtule uuesti arutamiseks saatmata ja tühistama maakohtu otsuse täies mahus ning mõistma süüdistatava Anton Uustalu õigeks.

Süüdistatava Dmitri Poleštšuki kaitsja adv. Alla Jakobson taotleb samuti maakohtu otsuse tühistamist oma kaitsealuse suhtes ja uue otsusega tema õigeksmõistmist.

Apellant on seisukohal, et süüdimõistev kohtuotsus Dmitri Poleštšuki osas ei ole motiveeritud ning ei rajane kogutud tõenditel, s. t. Dmitri Poleštšuki süü ei ole tõendatud.

1. Süüdistuse pool ei ole esitanud tõendeid Dmitri Poleštšuki poolt Anton Uustalule siseteabe üleandmise asjaolu kinnitamiseks.

Kohtuotsuses käsitletakse juba tõendatud faktina eeldatavat asjaolu, et 2009.a. suvel edastas Dmitri Poleštšuk nimetatud siseteavet Anton Uustalule. Tegelikult süüdistuses pool ei olnud kriminaalmenetluse käigus esitatud ühtegi tõendit selle kohta, et Dmitri Poleštšuk tõepoolest edastas mingit teavet Anton Uustalule, mis saaks käsitleda siseteabena VTMS § 188⁴ lg 1 tähenduses.

Kriminaalmenetluse võistlevuse põhimõttega arvestades peab versiooni esitav pool esitama selle tõestuseks tõendeid. Jälitustoimingute ehk telefoni kõnede pealtkuulamiste, läbiotsimiste käigus saadud tulemustest ei tulene, et Dmitri Poleštšuk oleks edastatud informatsiooni. Pole tuvastatud kas, millal, mis viisil ja mis informatsiooni Dmitri Poleštšuk edastas Anton Uustalule.

See, et Dmitri Poleštšuk edastas Anton Uustalu'le siseteavet ei ole üldtunnustatud asjaolu. Järelikult selleks, et kohus saaks sellele tugineda peab see olema tunnistatud tõendatuks. Tõendamise tähendab kohtunikus veendumuse kujundamist teatud asjaolu olemasolu kohta. Kriminaalmenetluses toimub see konkreetsete seaduses sätestatud menetlusnormidele vastavalt kogutud tõendite kaudu. Kohtuotsusest ei nähtu milliste kogutud tõendite alusel on see asjaolu tõendatuks tunnistatud.

Seega viitab kohus oma otsuses alusetult paljasõnalisele süüdistaja eeldustele ja väitele.

2. Osa tehingutest toimus enne seda, kui Dmitri Poleštšuk oli kantud insaiderite nimekirja ja enne seda, kui Dmitri Poleštšuk kandis raha üle Anton Uustalu ja Baltic Transport Company kontodele.

Kohtumenetluse käigus oli avatud tõendina AS SEB Enskilda insaiderite nimekiri seisuga 6. august 2009.a. Järelikult enne seda kuupäeva ei olnud Dmitri Poleštšuk insaideriks ning ei saanud ta vallata ega edastada kolmandale isikule siseteabena mis iganes informatsiooni TEO LT ja AS Eesti Telekom finantsinstrumentide kohta.

Väärtpaberikonto AS-s LHV Pank Anton Uustalu nimele olid avatud 3. augustil 2009.

Harju Maakohtu lahendi kohaselt Anton Uustalu avas väärtpaberikonto 3. augustil 2009.a. olles saanud Dmitri Poleštšukilt siseteavet.

Tegelikult aga ei saanud Anton Uustalu saada Dmitri Poleštšukilt siseteavet enne Dmitri Poleštšuki insaiderite nimekirja kandmist, s.o. enne 6. augusti 2009.a. Järelikult on kohtu poolt tõeseks võetud versioon puudulik ja vasturääkiv, kuna isegi siis, kui Dmitri Poleštšuk oleks avaldanud mingit teavet Anton Uustalule, siis see pidi toimuma enne viimase isiku poolt väärtpaberikonto avamist, s.o. enne 3. augusti 2009.a. Aga sel ajal ei omanud Dmitri Poleštšuk veel siseteavet ehk ta ei olnud ta insaider VTMS-i mõttes ja tegemist ei või olla siseteabe väärkasutamise VTMS-i ja KarS-i tähenduses.

14. augustil 2009.a. kandis Dmitri Poleštšuk üle 150 000 krooni oma AS Swedbanga kontolt nr 221014906636 Anton Uustalu AS Eesti Krediidipanga kontole nr 4278604592409.

17. augustil 2009.a. kandis Dmitri Poleštšuk üle 170 000 krooni Anton Uustalu Danske Bank AS Eesti filiaalis asuvale kontole nr 335354350003.

Sellest tulenevalt oli osa nendest tehingutest, millede ebaseaduslikkust tahetakse tuvastada, teostatud enne 14. augusti ja 17. augusti 2009.a. Nimelt ostis Anton Uustalu TEO LT aktsiad nii 5. augustil kui ka 6. augustil 2009.a. 13. augustil ostis Anton Uustalu Eesti Telekom optsioonid.

Tegelikult Dmitri Poleštšuk kandis Anton Uustalu'le raha üle kolmanda isikuga laenulepingu sõlmimiseks. Antud laenulepingu kohaselt oli Uustalu vahendajaks ja koordineerijaks ning raha kanti tema arvete kaudu.

Dmitri Poleštšuk ei teadnud sellest, et laenulepingu täitmiseks Anton Uustalule üleantud raha kavatses Anton Uustalu aktsiate ja optsioonide ostmiseks kasutada.

3. Anton Uustalu sooritas tehinguid oma teadmistele tuginedes

Väär on kohtuotsuse väide, et Anton Uustalu ei omanud piisavat teadmist selleks, et teostada edukad tehingud väärtpaberiturul, kuna temal pangatöötajana oli piirang aktiivseks kauplemiseks. Kaitsja soovib pöörata kohtu tähelepanu, et piirang kehtis ainult pangas töötamise ajal ja tõepoolest tähendas ainult seda, et Anton Uustalu ise ja tema sugulased ei tohtinud aktiivselt kaubelda.

Tegelikult Anton Uustalu võis osta ja hoida finantsturuinstrumente, tal ei olnud keelatud lugeda finantsturu analüüse, selle valdkonna tippspetsialistide arvamusi ja prognoose, foorumeid internetis, artikleid ajalehtedes. Isegi tema diplomitöö oli teemal „Universaalse mudeli valmistamine ettevõtete väärtuse hindamiseks“. Juba ülekuulamisel selgitas Anton Uustalu, et tema huvi AS Eesti Telekom ja TEO LT vastu

sündis veel diplomi kirjutamise aja, kuna selleks oli vaja analüüsida ja võrrelda erinevatest aspektidest lähtuvalt ettevõtete mudeleid.

Nii kohtueelses menetluses, kui ka kohtulikul uurimisel andis Anton Uustalu selgitused selle kohta, kust pärinevad tema oskused ja vajalikud teadmised tehingute teostamiseks.

Maakohus ei võtnud arvesse kaitse poolt esitatud tõendid, mis kinnitavad, et Anton Uustalul oli tõenäoline võimalus sooritada nimetatud tehinguid. Menetluse käigus olid esitatud 2009.a. ajakirjanduses avaldatud artiklid nii Eesti Telekom AS kui TEO LT aktsiate suhtes.

Lisaks sellele olid 2009.a. suvel avaldatud mitmed kättesaadavad analüüsid, mis ka annavad piisavat teavet investoritele.

Samuti andis Anton Uustalu kohtuistungil ütlusi selle kohta, et oma töö juures suhtles ta tegutsevate investoritega ning konsulteeris nendega väärtpaberituruga. Täiendavalt esitati kohtule analüüsid, mis kinnitavad, et TEO LT ja Eesti Telekom AS aktsiad ja optsioonid olid tõepoolest likviidsed ja ettenähtavad oma käitumises finantsturu instrumendid 2009.a. suvel.

Prokuratuuri arvates kõige kõnekam fakt, mis osundab siseteabe väärkasutamisele on optsioonipositsioonide soetamine. Ei prokuratuur ega kohus ei pööranud tähelepanu, et Anton Uustalu tegi optsioonidele kulutusi vähem kui 5% suuruses kogu investeeritud rahast.

Seda enam, kohtuistungil Anton Uustalu seletas päris täpselt investori otsuse kujundamise elementidest, faktoritest, mis mõjutavad otsuse vastuvõtmist.

Tulenevalt eeltoodust leiab apellant, et olid Anton Uustalul olemas pädevate isikute arvamust avaldatavatest allikatest saadud piisavad teadmised.

4. Laenusuhted Dmitri Poleštšuk, Anton Uustalu ja Valeri Sikorsky vahel

Kohus pidas laenusuhete olemasolu Dmitri Poleštšuki, Anton Uustalu ja Valeri Sikorsky vahel ebausaldusväärseks, kuid kaitsja arvamusel on kohtu selline järeldus põhjendamatu ja seda järgnevatel põhjustel.

Esiteks, tundub kohtule kahtlane, et Dmitri Poleštšuk võttis raha oma aktsiapositsioonidest USA turul ja andis selle arvel laenu Anton Uustalu kaudu Valeri Sikorskyle. Kuid kohus ei arvesta sellega, et väärtpaberid, millega kaupleb Dmitri Poleštšuk USA turul, nimelt optsioonid toorainete futuuridele on väga kõrge riskimääraga. Asjaolu, et ta otsustas võtta raha väärtpaberitest ja laenata neid sõbrale selleks, et viimane laenaks neid edasi oma heale tuttavale oli mõistlik käitumine. Eriti arvestades, et Anton Uustalu ja Valeri Sikorsky omavad pikkajalist ja usaldusväärset laenusuhete ajalugu ning tulu, mida pidi Dmitri Poleštšuk sellest laenust saada oli ca 15% ehk võrdväärne sellega, mida ta edu korral saada väärtpaberitest.

Kohus seab kahtluse alla laenusuhete olemasolu viidates sellele, et süüdistatava Dmitri Poleštšuk ülekuulamisel ei osanud selgitada, kui suurt intressi pidi ta Valeri Sikorskyle laenatavalt summalt saama. Tegelikult ei vasta see tõele. 24. novembri 2009.a. ülekuulamise protokollist tuleneb, et Dmitri Poleštšuk on selgitanud, et 100 000 on intress, mida ta pidi saama laenatud rahast, ja Anton Uustalu raha üleantud varahoolduslepingu täitmise raames. Intress moodustas ca 7% laenatud summast, kuna Anton Uustalu on lubanud maksta 15% kuu eest ja raha oli tema käes ainult kaks nädalat ning intress tuleb jagada pooleks (või Valery Sikorsky käes, kuidas Dmitri Poleštšuk algselt mõtles).

Dmitri Poleštšuk usaldas Anton Uustalu'i nagu sõpra. Teda ei häirinud, et sõlmitud oli vaid suuline kokkuleppe, kuna sõbra sõna on tema jaoks usaldusväärne ja kindel.

Tõele ei vasta ka kohtu väide, et kumbki süüdistatavatest ei osanud öelda ka kohtuistungil laenu tagastamise tähtaega ega ka intressimäära. Kohtuistungil protokollist tuleneb, et Dmitri Poleštšuk on selgitanud, et intressimäär oli 15% kuus, üleantud raha summa oli 30 000 USD ja laenu tähtaeg oli kaks kuud.

Kohus viidab sellele, et Dmitri Poleštšuk laenas raha edasilaenamiseks tema jaoks tundmatule ärimehel ilma igasuguste tagatisteta. Süüdistuse ja kohtu jaoks tundub kummaliseks, et Dmitri Poleštšuk ei teadnud, seda kas üldse Valeri Sikorsky'ga, sõlmitakse laenuleping ja kui, siis millal. Tõepoolest ei olnud Dmitri Poleštšuk'i jaoks oluline millal ja kuidas sõlmib Anton Uustalu lepingu Valery Sikorsky'ga. Dmitri Poleštšuki jaoks oli tähtis see, et tunneb hästi tema sõpru Anton Uustalu. Ta usaldas Anton Uustalu't ja teadis, et viimane tegeles laenutamisega päris ammu ja väga edukalt ning laenu andmine Valeri Sikorsky'le oli Anton Uustalu ja tema ema firma jaoks harilik tegevus ning pikaajaliselt probleemitu. Millistest konkreetsetest vahenditest maksab Anton Uustalu Dmitri Poleštšuk'ile intressi ei olnud antud tehingu juures niivõrd tähtis.

Kohus nõustub süüdistuse versiooniga, et Anton Uustalu poolt Dmitri Poleštšuk'ile tagastatud raha koosnemine kolmest komponendist on ebausaldav. Dmitri Poleštšuk ja Anton Uustalu on mõlemad pangatöötajad. Esimene on kõrgklassiline finantsanalüütik. Tema jaoks ei olnud selline summa arvestamine keeruline asi, nagu tundis see prokurörile. Juba 27. novembri 2009.a. ülekuulamisel selgitas ta, et tagastatud raha koosneb laenu tagastamisest, intressist ja uuest investeeringust. See tähendab, et laenu tagastamisest ülejäänud raha koosneb ca 100 000 kroonist - 7% intressiks laenatud summast, s.o. 24 000 krooni, ning Anton Uustalu rahast, mida ta on eelnevalt palunud investeerida USA väärtpaberiturgu varahoolduslepingu alusel.

Mis puudutab jälitusprotokolle ja nende suhtes süüdistuse kommentaare, siis peab rõhutama, et Dmitri Poleštšuk ei vahetanud kõnekaarti ega etendanud näitemängu. Kui tegemist oleks kuriteo toimepannud isikutega, siis tõenäoliselt poleks nad üldse kriminaalasja kohta rääkinud telefoni teel.

Puudub vastuolu ka Dmitri Poleštšuk'i ja Valeri Sikorsky ütlustele, millele viidati otsuses. Dmitri Poleštšuki ütluste kohaselt vajab Valeri Sikorsky raha oma vana laenu

restruktureerimiseks. Rahalised vahendid, mida tavapäraselt kasutatakse kassalikviidsuse parandamiseks oli plaanitud suunata laenu restruktureerimiseks. Saab eeldada, et Anton Uustalult saadud rahalised vahendid oli plaanitud kasutada kassalikviidsuse toetamiseks. Kuid ettevõtte raamatupidamise üldise süsteemi arvestades pole võimalik määratleda, millele konkreetselt raha kulutakse, kuna kõik sissetulekud moodustavad ühist ettevõtte varakogumit.

Kriminaalasja toimikust on kindlalt näha, et Dmitri Poleštšuk ei teadnud Anton Uustalu kavatsusest. Seda kinnitavad nii süüdistatavate tunnistused, kui ka kolmandate isikute, näiteks Dmitri Poleštšuki kolleegide poolt antud ütlused Dmitri Poleštšuki tegevuste kohta (ei teadnud tehingutest väärtpaberitega, andis raha laenuks). Kohe pärast teada saamist sellest, mida tegi Anton Uustalu laenatud rahaga püüdis Dmitri Poleštšuk saada temalt teada, kas ta tõesti ostis aktsiad ja miks.

Asjaolu, et Anton Uustalu laenu andmise abil oskab raha teenida ja teab kuidas seda teha, tõendab ka see fakt, et käesolevaks ajaks on ta töötu juba kahe aasta jooksul. Tema sissetulekut moodustab edukas laenuandmise tegevuse, sealhulgas ka laenu andmine Valery Sikorsky'le. Anton Uustalu järjepidev ja edukas tegevuse selles valdkonnas andi Dmitri Poleštšuk'ile 2009.a. suvel kindlust, et laenu andmisega on võimalik seaduslikul viisil ja päris kiiresti teenida raha.

Vastavalt Riigikohtu 5. mai 2006.a. otsusele 3-1-1-24-06 *Kui tõendite uurimisel tekivad põhjendatud kahtlused ning neid ei õnnestu kõrvaldada teiste kriminaalasjas sisalduvate tõenditega, tuleb in dubio pro reo põhimõttel langetada otsus süüdistatava kasuks, mitte aga teha süüdistatavale kahjulikku otsust vahetult uurimata vastuoluliste või puudulike tõendite alusel (vt ka RKKKo nr 3-1-1-78-05).*

5. Dmitri Poleštšukil puudus tahtlus ja põhjus inkrimineeritud kuriteo toimepanemiseks.

Subjektiiivsest küljest eeldab KarS § 398 lg 1 koosseis tahtlust kõigi objektiivse külje asjaolude suhtes. Koosseis on täidetud, kui isik tegutseb vähemalt kaudse tahtlusega. KarS § 16 lg 4 kohaselt *isik paneb teo toime kaudse tahtlusega, kui ta peab võimalikuks süüteo koosseisule vastava asjaolu saabumist ja möönab seda.* Dmitri Poleštšuk oli teadlik ainult sellest, et tema raha antakse üle laenuks konkreetsele isikule. Anton Uustalu ei öelnud temale oma plaanidest raha investeerida väärtpaberitesse, seda kinnitabki Anton Uustalu ise ütluste andmisel. Menetluse käigus ei ole tõendatud vastupidist, s.t. et Dmitri Poleštšuk oli sellest teadlik või mõjutas Anton Uustalu't.

Oma otsuses väidab kohus põhjendamatult, et Dmitri Poleštšuk ja Anton Uustalu tegutsesid ühiselt ja kooskõlastatult. Dmitri Poleštšuk on nii ülekuulamise menetluse käigus, kui ka kohtuistungil korranud, et tema ei avaldanud Anton Uustalu infot Telia Sonera AB ülevõtmispakkumise kohta.

Kuid Dmitri Poleštšuk ei või siiski kindlalt välistada, et Anton Uustalu poleks saanud kuulda pealt, kui tema rääkis oma kolleegidega telefoni teel ning kuulnud alusel teha oma järeldusi.

Dmitri Polešuk läks 15-aastase poisina Ameerika Ühendriikidesse õppimaks majandusvaldkonda ja sealhulgas ka väärtpaberiturgu. Ta omandas majanduskõrghariduse Bostoni Ülikoolis aastatel 1995 – 2005.a. Samuti töötas ta sellel alal Ameerika Ühendriikides. Dmitri Poleštšuk valdab vabalt inglise keelt ja peaaegu ei räägi eesti keelt. Tagasi Eestisse ta nõustus kolima ainult temale pakutud ideaalse töökohta tõttu. See oli töökoht analüütik AS-is SEB Enskilda.

Kohtuotsuses kirjeldatud Dmitri Poleštšuki käitumine on täiesti ebaloogiline. Kasu, mida ta väidetavalt saaks ehk ca 100 000 krooni oli võrdne tema ühekuulise palgaga. On mõistlik, et tõenäoliselt tark inimene, kes töötab pangas analüütikuna ja kelle kuupalk on 100 000 krooni ei riski ühekuulise palga tõttu oma töökohaga, perekonna heaolu ja oma tulevikuga.

Antud töökohta kaotamine sellise kuriteo kõrval tähendab, et isik, kes on kulutanud 10 aastat õppimiseks niisuguse töökohta leidmiseks ning on kolinud just selleks USA-st Eestisse, riskis sellise töökohaga ühekuupalga pärast. See on võimatu, sest on ebaloogiline ja vähetõenäoline just analüütilise mõttekäiguga isikule jaoks nagu on Dmitri Poleštšuk.

Kuid vastupidiselt on loogiline ja mõistlik olukord, kus isik laenab väga kõrge intressiga rahasumma oma hea tuttava ja sõbra kaudu isikule, keda see tuttav ammu teab ja omab temaga pikkajalised laenusuhted. Selline oligi Dmitri Poleštšuki tegevus ja tahtlus. Tegemist on ratsionaalse ja seaduspärasega käitumisega.

Apellant soovib veel kord rõhutada, et ta ei vaidle selle vastu, et Anton Uustalu kasutas tehingute tegemiseks Dmitri Poleštšuk'i rahavahendid. Vaid ta vaidleb vastu sellele kohtu väitele, et Dmitri Poleštšuk oli teadlik, kuidas Anton Uustalu kasutab laenatud raha ning et Dmitri Poleštšuk ja Anton Uustalu tegutsesid Anton Uustalu poolt väärtpaberitega tehingute teostamisel ühiselt ja kooskõlas.

6. Karistusseadustiku § 398 reguleerimisala ei vasta Euroopa Liidu õigusele

Siseteabe ebaseadusliku kasutamise keeld tuli Eesti õigusesse 2003/6/EÜ Direktiivist. Selle direktiivi artikkel 8 sätestab, et direktiivis sätestatud keelud, seega artiklis 2 olev keelunorm, ei kehti tehingutele, millega äriühingud ostavad tagasi oma aktsiad. Antud kriminaalasjas oligi tegemist Telia Sonera AB poolt läbiviidud ülevõtmispakkumisega.

KarS-sse oli ülevõetud norm ei peegelda antud piirangut. Direktiivi põhjendus 30 sätestab, et *siseringitehinguna ei tohiks käsitada juhtumeid, kui on juurdepääs teist äriühingut käsitlevale siseteabele ja seda kasutatakse avaliku ülevõtmispakkumise tegemisel kõnealuse äriühingu üle kontrolli omandamiseks või ühinemissettepaneku tegemiseks.*

Järelikult Euroopa Nõukogu ja Parlamendi seisukoha järgides, et pea nimetatud keeld olema kohaldatud ülevõtmispakkumise olukorras. Eesti õiguses antud normi sätestus ei vasta Euroopa õiguse mõttele antud õigusliku küsimuse raames.

Prokurör vaidlustab maaohu otsust süüdistatavatele mõistetud karistuse osas. Prokuratuuri hinnangul on kohus mõistnud süüdimõistetutele ilmselgelt liiga leebe karistuse, määrates neile rahalise karistuse 100 päevamäära suuruses summas. Sealjuures ei ole kohus karistuse mõistmist kuigivõrd pikalt motiveerinud, märkides, et kohaldades isikute suhtes rahalist karistust, võib selle karistuse määr jääda allapoole sanktsiooni keskmist määra, sest kohtu arvates ei ole tegemist isikutega, kes väarikisid karmimat karistust.

KarS § 56 lg 1 sätestab, et karistamise alus on isiku süü. Karistuse mõistmisel kohtu poolt arvestatakse kergendavaid ja raskendavaid asjaolusid, võimalust mõjutada süüdlast edaspidi hoiduma süütegude toimepanemisest ja õiguskorra kaitsmise huvisid.

KarS § 398 lg 1 näeb karistusena ette rahalise karistuse või kuni 3-aastase vangistuse.

Anton Uustalu ja Dmitri Poleštšuki tegevuses ei esine ühtegi vastutust kergendavat asjaolu.

Vastutust raskendavateks asjaoludeks on KarS § 58 p 1 alusel omakasu ning § 58 p 10 alusel süüteo toimepanemine grupi poolt. Harju Maakohus on ekslikult leidnud, et vastutust raskendavaid asjaolusid A. Uustalu ja D. Poleštšuk tegevuses ei esine.

Prokuratuur palub ringkonnakohtul karistuse mõistmisel arvestada seda, et tegemist on nn „ohvritu kuriteoga“. Sellisena on tegemist väga raskelt tuvastatava peitkuriteoga. Kuna selliste kuritegude menetlemine ning isikute süü tõendamine on riigile äärmiselt keeruline, siis sellest tulenevalt peab see ka väljenduma mõistetud karistuse raskuses. Seda just seetõttu, et saavutada KarS §-s 56 väljendatud eesmärki kaitsta õiguskorra huve. Õiguskorra huvide üldpreventiivse kaitse vajadust on rõhutatud ka turukurvituste vastu võitlemist reguleeriva direktiivi 2003/6/EÜ preambula punktis 38: „*Sanktsioonid peavad olema küllalt hoiatavad, rikkumise raskuse ja saadud kasuga proportsionaalsed ning neid tuleb kohaldada järjekindlalt.*“

Silmas pidades asjaolu, et väärtpaberikuritegevusega tegelevad üldjuhul majanduslikult keskmisest oluliselt paremini kindlustatud isikud, siis signaali saatmine, et sedavõrd harva avastatava ja tõendatava kuriteo puhul järgneb rahaline sanktsioon üksnes isiku kolme kuupalga ulatuses, ei pane kindlasti isikuid hoiduma selliste kuritegude toimepanemisest. Vastupidi, see näitab üsna üheselt, et sellise kuriteo toimepanemine on tasuv.

Arvestades, et KarS § 398 sanktsioon näeb karistuse liikidena ette nii rahalise karistuse kui vangistuse, on sanktsiooni liigi valikul rahalise karistuse kohus juba piisavalt

arvestatud asjaoluga, et A. Uustalu ja D. Poleštšuk on varem kriminaalkorras karistamata isikud, kui seda asjaolu peaks üldse kergendavana arvesse võtma.

Prokuratuuri arvates on ilmselt põhjendamatu karistuse mõistmine allapoole sanktsiooni keskmist määra, kui on tuvastatud, et ühtegi süüd kergendavat asjaolu ei ole esine, kuid tuvastatud on kaks süüd raskendavat asjaolu. Samuti tuleb arvesse võtta, et käesoleval juhul on kuriteglik kasum märkimisväärne: ligi pool miljonit krooni.

Võttes arvesse kahjustatud õigushüve, isikute süü suurust, eri- ja üldpreventsioonilisi eesmärke ja karistust raskendavaid asjaolusid, on prokuratuuri arvates põhjendatud A. Uustalu ja D. Poleštšuki karistamine rahalise karistusega 400 päevamäära ulatuses.

D. Poleštšuki keskmise päevasissetuleku määr on 2 308 krooni ehk 148 eurot. A. Uustalu keskmise päevasissetuleku määr on 831 krooni ehk 53 eurot.

Kõigest eelnevast tulenevalt on prokuratuur seisukohal, et Harju Maakohus on mõistnud süüdistatavatele karistuse, mis ei ole vastavuses A. Uustalu ja D. Poleštšuki poolt toimepandud kuriteo raskusega ja õiguskorra kaitsmise huvidega ning et Harju Maakohtu otsus A. Uustalu ja D. Poleštšuki karistuse osas tuleb tühistada ning neile tuleb mõista raskem karistus.

Apellatsioonikohtu istungil toetasid süüdistatavad ja nende kaitsjad kaitsjate apellatsioone ja vaidlesid vastu prokuröri apellatsioonile. Prokurör omakorda toetas enda poolt esitatud apellatsiooni ja vaidles vastu kaitsjate apellatsioonidele.

RINGKONNAKOHTU SEISUKOHAD:

Kohtukolleegium, kuulunud ära menetlusosalised, tutvunud kriminaaltoimiku materjalidega ja esitatud apellatsioonidega tuli alljärgnevatele järeldustele.

1. Süüdistatvate kaitsjate poolt esitatud apellatsioonide osas.

1.1. Väidetavad kriminaalmenetlusnormide rikkumised.

Sisuliselt ei ole apellatsioonides süüdistatavate süü ja nende tegudele antud juriidilise hinnangu osas esitatud mingeid uusi maakohtule mitteteadaolevaid tõendeid ning nendes taotletaksegi olemasolevate tõendite veelkordset hindamist ja sellest tulenevalt süüdistatavate õigeksmõistmist. Kohtukolleegium leiab, et maakohus on analüüsinud vaidlustatud kohtuotsuses süüdistatavate süüd tõendavaid tõendeid kogumis ning loogiliselt ja arusaadavalt ülesehitatud arutluses, jõudnud põhjendatult järeldustele süüdistatavate süü osas. Tõendite põhjalik analüüs on maakohtu otsuses ära toodud ja sellest tehtud järeldustele jõudmine on kohtuotsuse lugejale jälgitav ning veenev. Kohtukolleegium peab vajalikuks märkida,

et maakohtu otsuses on kohus eraldi pööranud tähelepanu ka süüdistatavate poolt kohtumenetluses esitatud versioonile toimunust ja ka kaitsjate poolt kohtuvaidluses esitatud väidetele ning motiveeritult need ümber lükanud. Esitatud apellatsioonides kordavad süüdistatavate kaitsjad sisuliselt neid väiteid, millistega nad vaidlustasid süüdistust maakohtus. Apellandid ei nõustu maakohtu otsuses toodud järeldustega ja taotleavad tõendite ümberhindamist ringkonnakohtu poolt. Kohtukolleegium leiab, et apellatsioonides esitatud väited ei anna alust maakohtu seisukohtade ümberhindamiseks kuna nad ei lükka veenvalt ümber maakohtu otsuses esitatud põhjendusi. Seejuures märgib kohtukolleegium, et üks tõendite hindamise põhinõue on järgmine: kui erinevad kohtud hindavad tõendeid nii erinevalt, et ühel juhul mõistetakse nende tõendite alusel süüdistatav talle inkrimineeritud kuriteos süüdi ja teisel juhul nende samade tõendite alusel õigeks (või vastupidi), peab ringkonnakohus lisaks omapoolsele tõendite analüüsile näitama ära ka esimese astme kohtu poolt tõendite hindamisel tehtud vead, mis kinnitavad kohtuliku uurimise ühekülgset või puudulikkust ja mis viisid kohtu järeldused mittevastavusse faktiliste asjaoludega (Riigikohtu otsus 3-1-1-77-05). Kohtukolleegium aga ei ole selliseid vigu maakohtu otsuses tuvastanud.

Eraldi on maakohus otsuses pööranud tähelepanu ka jälitustegevusega saadud tõendite lubatavusele, mis on samuti taas tõstatatud apellatsioonides. Ka selles osas nõustub kohtukolleegium maakohtu otsuses esitatud põhjendustega ja märgib omalt poolt, et maakohtu seisukoht on kooskõlas ka Riigikohtu seisukohtadega analoogilises küsimuses, millised on esitatud Riigikohtu otsuses nr.3-1-1-31-11. Kohtukolleegium peab siinjuures vajalikuks märkida, et arvestades nimetatud kuriteo spetsiifilisust – tegemist on kuriteoga, kus füüsilisest isikust kannatanut ei ole ja tunnistajaid välditakse teadlikult, mõlemad osalised on sellest huvitatud - siis sedaliiki kuritegudes ei saa rääkida eriti võimalikest muudest tõendite kogumise viisidest e. mentlustoimingutest.

Eeltoodut arvestades peab kohtukolleegium maakohtu otsuses toodud põhjendustega juba veenvalt ja põhjendatult ümberlükatuks apellatsioonides esitatud väited nii osas, mis puudutab Sikorskyle laenu andmist kui Uustalu iseseisvat otsustust Poleštšuki raha ootamatult investeerida ETL ja TEO LT aktsiatesse ja.

Nõustuda ei saa ka seisukohaga, et süüdimõistvat kohtuotsust ei saa rajada vaid kaudsetele tõenditele. Otseste tõendite puudumine iseenesest ja vahetult ei tähenda veel kahtluste olemasolu, mida tuleks tõlgendada süüdistatava kasuks. Täiesti loomulik on see, et otseste tõendite puudumisel püütakse otsida ja leida isiku süüd kinnitada võivaid kaudseid tõendeid ja *põhimõtteliselt pole välistatud, et süüdimõistev kohtuotsus tuginebki üksnes kaudsetele tõenditele, kui need oma kogumis võimaldavad rääkida süü tõsikindlast tuvastatusest.* Alles tõendamisprotsessi lõppetapil - siis, kui *kõigi - nii otseste kui kaudsete tõendite kogumi tervikhinnangu* tulemina pole õnnestunud kõrvaldada kahtlusi süüdistatava või menetlusaluse isiku süüs, tuleb pöörduda *in dubio pro reo* põhimõtte poole. Eeltoodust tuleneb aga seegi, et *in dubio pro reo* põhimõtte pole sedavõrd

tõendamis-, kuivõrd *otsustusreegel*; kui kohus ei ole tõenditele üldhinnangu andmise tulemil täielikult veendunud süüdistatava süüs, tuleb isik õigeks mõista, mitte aga langetada otsust isiku kahjuks. Kriminaalkolleegiumi hinnangul ei ole käesolevas kriminaalasjas selle põhimõtte vastu eksitud.

Ka peab kohtukolleegium vajalikuks viidata Riigikohtu otsuses 3-1-1-38-11 esitatud Riigikohtu selgitusele küsimuses, mis puudutab kohtuotsuse rajamist ainuüksi kaudsetele tõenditele. Nimelt on Riigikohus märkinud, et arvestades kuriteo tehilolusid ei ole asjakohane menetlejale ette heita seda, et kuriteosündmuse tõendamine on osutunud teatud kuriteosündmuse asjaolude puhul võimalikuks vaid kaudsete tõendite abil, kuivõrd see, kas konkreetse kuriteosündmuse asjaolud jäädvustuvad otseste või kaudsete tõenditena, ei sõltu alati menetleja tahtest.

1.2. Materiaalõiguse ebaõige kohaldamine.

Kaitsjad väidavad, et kuna D. Poleštšuk kanti AS SEB Enskilda poolt peetavasse insaiderite nimekirja alles 05.08.2009 ja süüdistuses heidetakse ette, et A. Uustalu avas juba 03.08.2009 siseteavet omades AS-s LHV Pank väärtpaberikonto (millel hiljem teostati keelatud tehingud), siis ei vasta D. Poleštšuk ja A. Uustalu insaideri mõistele.

Kohtukolleegium selle seisukohaga ei nõustu ning leiab, et prokurör on apellatsioonikohtu istungil veenvalt põhjendanud, miks kaitsjate seisukohaga nõustuda ei saa.

Esiteks on KarS § 398 lg 1 kohaselt karistatav tegu siseteabe objektiks oleva finantsinstrumendiga tehingu tegemine, mitte pangakonto avamine ning kõik süüdistuses etteheidetud tehingud on tehtud ajavahemikul 05.08.2009 kuni 31.08.2009, so ajal, kui D. Poleštšuk oli insaiderite nimekirjas.

Teiseks ei oma insaideri mõiste seisukohast tegelikkuses mingisugust tähtsust, kas isik on kantud insaiderite nimekirja või mitte. Insaiderite nimekirja pidamise kohustus tuleb VPTS §-st 188¹² ning selle mõte on anda parem ülevaade isikutest, kes tööalaselt kuuluvad siseteavet valdavasse ringi, kuid selleks, et vastata insaiderile, ei pea isik olema mingisse nimekirja kantud.

Insaideri mõiste annab VPTS § 188⁵, mille lõige 1 ei märgi, et insaideri staatuse omandamiseks peaks olema isik insaiderite nimekirja kantud. D. Poleštšuki kohtus antud ütluste kohaselt oli tema põhiliseks tööülesandeks TeliaSonera AB ülevõtmispakkumise ettevalmistamine alates 2009.a juulikuust. Sellest alates oli D. Poleštšukil ka insaideri staatus, sest sellest alates valdas ta oma töö tõttu siseteavet.

Asjaolu, et insaiderite nimekiri ei ole mingis seoses insaideri mõistega, kinnitab eriti ilmekalt VPTS §188⁵ lg 3, mis sätestab, et *lisaks käesoleva paragrahvi lõigetes 1 ja 2 sätestatule on insaider ka iga kolmas isik, kes, omades siseteavet, teab või oleks pidanud teadma, et tegemist on siseteabega.*

Tuvastatud ja tähtsust omav käesolevas kriminaalasjas on see, et D. Poleštšuk oli oma tööülesannete tõttu insaider hiljemalt alates 2009.a juulikuust ning A. Uustalu sai insaideriks ajavahemikul 2009. juuli kuni 03.08.2009. Viimati nimetatud kuupäev on välja toodud kui esimene konkreetset määratletav hetk, mil nähtub, et A. Uustalu käitus tavapäratult, avades endale uue väärtpaberikonto ja avades 07.08.2009 oma ema firma (Baltic Transport Company OÜ) nimele teise väärtpaberikonto, millel sooritati keelatud

tehingud. Süüdistuse mõistes algab karistatav tegevus alles 05.08.2009, mil omandati esimene siseteabe objektiks olev aktsia.

Ka on nii süüdistusest kui ka maakohtu otsusest selgelt väljaloetav, millist siseteabe ühist kasutamist süüdistatavatele ette heidetakse. Kohtukolleegium leiab, et selles osas on prokurör apellatsioonikohtu istungil esitatud vastuväidetes samuti veenvalt ja põhjalikult kaitsjate seisukohad ümber lükanud ning kohtukolleegium tugineb selles osas täielikult prokuröri väidetele ja märgib järgmist. Siseteabeks on käesoleval juhul selleks fakt, et TeliaSonera AB teeb ülevõtmispakkumised Eesti ja Leedu Telekom aktsionäridele. D.Poleštšukile, kui SEB Enskilda AS töötajale oli see teada, samuti teadus ta ülevõtmispakkumise tingimusi enne selle avalikustamist. TeliaSonera AB poolt tehtava ülevõtmispakkumise ettevalmistamine oli tema põhiliseks tööülesandeks alates 2009.a juulikuust. Asjaolu, kas D. Poleštšuk teadis täpset hinda, millega ülevõtmispakkumine viiakse läbi, ei ole KarS § 398 lg 1 koosseisu tõendamise seisukohast vajalik. Ülevõtmispakkumise tegemise fakt kui selline on piisav, et vastata siseteabe mõistele. Ülevõtmispakkumine on protseduur, millele kohaldub ja mida reguleerib väärtpaberituruseaduse 19. peatükk. Tegemist on põhjalikult reguleeritud protseduuriga. Ülevõtmispakkumine võib olla vabatahtlik või kohustuslik. Käesoleval juhul oli tegemist vabatahtliku ülevõtmispakkumisega. See tähendab aga seda, et isik, kes soovib börsil emitendi aktsiate vabatahtlikku ülevõtmist edukalt läbi viia, peab tegema oma pakkumise olemasolevatele aktsionäridele piisavalt ahvatlevaks, et seeläbi tagada soovitud hulga aktsiate omandamine. Prokurör põhjendas apellatsioonikohtu istungil, miks D.Poleštšukile, kui professionaalsele turuosalisele oli üldteada asjaoluks, et ülevõtmispakkumise tegemine toob kaasa vastavate väärtpaberite hinna tõusu börsil.

VPTS § 188⁴ lg 1 sätestab, et *siseteave on avalikustamata täpne teave, mis otseselt või kaudselt puudutab finantsinstrumenti või finantsinstrumendi emitenti ja mis avalikustatuna võib tõenäoliselt oluliselt mõjutada finantsinstrumendi või finantsinstrumendiga seotud tuletisväärtpaberi hinda.*

Sama paragrahvi lõige 4 sätestab, et käesoleva paragrahvi lõigetes 1–3 nimetatud **täpne teave** on teave sündmuse või asjaolu kohta, mis on toimunud või eksisteerib või mille saabumist võib mõistlikult eeldada, ja see teave on piisavalt täpne, et järeldada nimetatud sündmuse või asjaolu võimalikku mõju finantsinstrumendi või finantsinstrumendiga seotud tuletisväärtpaberi hinnale.

Euroopa Väärtpaberituru Järelevalve Asutus¹ on oma soovitusel siseteabe täpsuse kriteeriumi kohata toonud näite ülevõtmispakkumistest ja andnud soovitusel punktis 1.6 järgmise selgituse:

„Oluline on märkida, et kui teave puudutab protsessi, mis leiab aset etappidena, võib iga etapp nagu ka kogu protsess olla täpne teave (vt VPTS § 188⁴ lg 1 ja lg 4 täpse teabe mõiste). Näiteks võib tuua ülevõtmispakkumise. Fakt, et kavandatav

ülevõtmispakkumine, ei leia lõpuks aset ei tähenda, et ülevõtja lähenemine ülevõetavale ülevõtmise tegemiseks ei ole iseenesest täpne teave siseteabe mõttes.“

Ülevõtmispakkumise kavandamise fakt on siseteave just eelnevalt viidatud põhjustel, kontrolli omandamine nõuab üle turuhinna ulatuva preemia maksmist olemasolevatele aktsionäridele. Seega isik, teades et emitent on ülevõtmispakkumise objektiks, võib olla kindel, et emitendi aktsiahind tõuseb, kui ülevõtmispakkumine saab avalikuks.

Euroopa Väärtpaberituru Järelevalve Asutuse soovitus punkt 1.7 täpsustab võimalikku ülevõtmispakkumise olukorda ja siseteabe täpsuse mõistet selles kontekstis:

„Lisaks ei ole vajalik et teave oleks täielik või kõikehõlmav, et olla täpne teave. Näiteks ülevõtja lähenemine ülevõetavale ülevõtmise tegemiseks tuleb lugeda täpseks teabeks, isegi kui ülevõtja ei ole veel otsustanud ülevõtmise hinda. Samuti võib täpseks lugeda teavet, mis sisaldab sündmusi või asjaolusid, mis võivad olla alternatiivsed. Näiteks fakt, et ettevõtja kavatses teha ülevõtmispakkumist ühele või teisele ettevõttele kahest, kuigi ei ole veel otsustatud kummale ettevõttele ülevõtmispakkumine tehakse.

VPTS § 188⁴ lg 5 sätestab, et käesoleva paragrahvi lõigetes 1 ja 3 nimetatud teave, mis avalikustatuna võib tõenäoliselt oluliselt mõjutada finantsinstrumendi või selle finantsinstrumendiga seotud tuletisväärtpaberi hinda, on mõistliku finantsinstrumentidesse investeeriva isiku poolt investeerimisotsustuse tegemisel enne otsustuse teostamist tõenäoliselt otsustuse üheks aluseks võetav teave.

Seega D. Poleštšuk teades, et TeliaSonera AB kavatses teha ülevõtmispakkumised Eesti ja Leedu Telekomidele, omas siseteavet. Seejuures võis ta mõistlikult eeldada, et ülevõtmispakkumised tehakse ning avalikustatakse ning tõenäoliselt toob see kaasa finantsinstrumendi hinna märkimisväärse muutuse.

D. Poleštšukil insaiderina oli teavet, mida ei Eesti ega Leedu Telekomid, ega TeliaSonera AB ei olnud avalikustanud teistele turuosalistele. Talle usaldati teave tööülesannete täitmise käigus, vajadusest rakendada SEB Enskilda AS-i poolt pakutavaid eriteadmisi ülevõtmispakkumise läbi viimiseks. Saades konfidentsiaalset teavet lasus tal usalduskohustus nii tööandja kui selle kaudu ka TeliaSonera AB ees. Olles teabe-eelise seisundis, avaldades seda ja kasutades kauplemiseks väärtpaberitega, mille kohta teave käis, rikkus D. Poleštšuk VPTS-i ja Turukuritarvituste direktiiv reguleerimise eesmärki.

Asjaolu, et D. Poleštšuk arvas ja pidas tõenäoliseks, et ülevõtmispakkumised tehakse ja et viimane toob kaasa asjaomaste väärtpaberite hinna tõusu, tõendab tema ja Anton Uustalu käitumine 2009.a augustikuus, milles neid ka käesolevas kriminaalasjas süüdistatakse.

Süüdistatavate käitumine, millist neile süüdistuses ette heidetakse tõendab vastuvaidlematult ka nende subjektiivset külge e. tahtlust.

Ka ei saa kohtukolleegiumi arvates kuidagi mõjutada maakohtu poolt tehtud kohtuotsuse liiki ja selle põhjendatust asjaolu, et käesolevas menetluses ei ole vastutusele võetud OÜ Baltic Transport Company, kui juriidiline isik, kelle huvides apellandi väitel A.Uustalu kuriteo toime pani. Kohtukolleegium ei saa hinnata sellise isiku süüküsimust, kes ei ole antud käesolevas menetluses kohtu alla. Prokurör on

apellatsioonikohtu istungil selgitanud, miks prokuratuuri hinnangul olid kõnealused tehingud tehtud Anton Uustalu, mitte OÜ Baltic Transport Comapny huvides. Sel põhjusel ei esitatud äriühingule ka süüdistust. Samas lubas prokurör veel mõelda juriidilisele isikule süüdistuse esitamise ja kriminaalmenetluse alustamise üle. Ka märgib kohtukolleegium, et kellelegi kolmandale isikule süüdistuse esitamata jätmine ei ole alus teiste kuriteo toimepannud isikute suhtes õigeksmõistva kohtuotsuse tegemiseks.

Ka ei ole õige süüdistatava D.Poleštšuki kaitsja väide, et D.Poleštšuki vastutuse KarS prg. 398 järgi välistab 2003/6/EÜ direktiiv. Nimelt, Artikkel 8 sätestab, et *käesolevas direktiivis sätestatud keelud ei kehti kauplemisel oma aktsiatega tagasiostuprogrammide raames või finantsinstrumentide stabiliseerimisel, kui selliseid tehinguid tehakse vastuvõetud rakendusmeetmete kohaselt.*

Dmitri Poleštšuk ega Anton Uustalu ei teinud keelatud tehinguid oma aktsiate tagasiostuprogrammi raames. Nemad kasutasid ära neile teatavaks saanud siseteavet ja soetasid (hiljem müüsid) selle alusel kolmandate isikute (Eesti ja Leedu Telekom) aktsiaid ja nende optsoone. Sealjuures ei teinud nad neid tehinguid ka kõnealuste äriühingute üle kontrolli omandamiseks või ühinemissetepaneku tegemiseks, millest räägib direktiivi põhjendus 30.

1. Prokuröri apellatsiooni osas.

Kohtukolleegium on seisukohal, et süüdistatavatele mõistetud karistuse karmistamiseks puudub põhjendatud alus. Siinjuures kohtukolleegium nõustub prokuröri seisukohaga selles, et maakohtu otsuses ei ole otseselt viidatud süüdistatavate süüd raskendavatele asjaoludele, millised käesoleval juhul esinevad. Õige on see, et KarS prg. 58 p.1 ja 10 annavad maakohtu poolt tuvastatud tehilolude pinnalt väita, et süüdistatavad tegutsesid omakasu ajendil ja grupis. Seejuures ei nõustu kohtukolleegium süüdistatava D.Poleštšuki kaitsja seisukohaga, et omakasu ajend on süüdistatavatele inkrimineeritud süüteo koosseisu koosseisuliseks tunnuseks ning KarS prg.-st 59 tulenevalt ei ole sama tunnust võimalik lugeda karistust raskendavaks asjaoluks KarS prg. 58 alusel. KarS prg. 398 on formaalne tegevusdelikt. Ei ole oluline, kas süüdlase tegevus toob emitendile või kellelegi kolmandale isikule kahju ja kas süüdlane või kolmas isik saab kasu. Samas on kohtukolleegium seisukohal, et need karistust raskendavad asjaolud on siiski maakohtu otsuses kajastamist leidnud ja sisuliselt on maakohus ka neid arvestanud. Ka see, et käesoleva otsusega otseselt tunnistatakse nende raskendavate asjaolude esinemist, ei pea automaatselt kaasa tooma süüdistatavatele mõistetud karistuse karmistamist. Nimelt, KrMS prg.340 lg 4 p.1 võimaldab isegi sel juhul, kui süüdistatav apellatsioonikohtu poolt mõistetakse süüdi raskemas kuriteos, kui seda tegi maakohus, jätta karistuse muutmata.

Kohtukolleegium ei saa nõustuda sellega, et asjaolu, et käesoleval juhul on tegemist raskelt tuvastatava peitkuriteoga, peaks olema arvestatav ka süüdlastele karistuse mõistmisel e. väljenduma karistuse raskuses. Kuriteo avastamise raskus ning selle menetlemise keerukus ei ole seaduse järgi karistust raskendav asjaolu. Ei ole võimalik kohtuotsuses põhjendada süüdistatavale karistuse mõistmist, s.h. konkreetset karisliiki,

karistusmäärade või selle reaalse ärakandmise vajadust selliste asjaoludega. Kohus ei saa lubada Eesti Vabariigi nimel otsust tehes panna kirja umbes selliseid mõtteid: *“kohus leiab, et süüdistatava x karistus peab olema sanktsiooni keskmisest kõrgem, sest tema tegusid oli raske avastada ning nende menetlemine oli keeruline.”* Arvatavasti saavad ka prokurörid, kes üha enam “pikivad” apellatsioonidesse selliseid mõtteid, tegelikult aru, et kohtuotsuses ei ole võimalik selliselt karistuse rangust põhjendada ning siis ei ole mõistlik ka selliste väidetega karistust apelleerida. Eelnimetatud tegurid on asjakohased menetlejatele tubli töö eest tänuavaldustes aga mitte süüdlastele mõistetavate karistuste põhjendamiseks kohtuotsuses. Kohus peab karistuse mõistmisel juhinduma eeskätt asjakohastest materiaaioiguslikest ja menetlusoioiguslikest nõuetest. Oiouskorra huvide üldpreveniivne kaitse on kohtukolleegiumi arvates tagatud juba sellega, et on antud signaal – need kuriteod on avastatavad ja need isikud võetakse kriminaalvastutusele. Konkreetsele isikule mõistetud karistuse rangusega teistele isikutele hirmutava toime avaldamine ei ole karistuse eesmärk. Arvestades seda, et mõlemad süüdistatavad on varem karistamata, et kuritegu sai võimalikuks D.Poleštšuki tööalase tegevusega ja süüdimõistev kohtuotsus juba iseenesest välistab tema poolt analoogiliste kuritegude toimepanemise võimaluse, on kohtukolleegiumi arvates täidetud ka karistuse eripreveniivne eesmärk. Eeltoodud asjaolusid arvestades on kohtukolleegium seisukohal, et karistuse eesmärgid on süüdistatavate suhtes saavutatavad ka maakohtu poolt mõistetud karistusega. Ka ei ole põhjendatud prokuröri seisukoht, et isikule mõistetav karistus peaks olema seotud tema materiaalse kindlustatusega e. materiaalselt kindlustatud isikutele tuleb mõista karmim karistus. Põhiseaduse järgi on seaduse ees kõik võrdsed ja kohus ei saa lähtuda karistuse mõistmisel põhimõttest, et vaesele kergem ja rikkale rangem karistus. Siinjuures tuleb tõdeda, et sisuliselt on seaduseandja prg. 44 lg-s 2 juba arvestanud isiku materiaalselt olukorda e. minimaalselt saab 100 päevamäärade suurune rahaline karistus rahaliselt kaasa tuua karistuse 320 eurot, käesoleval juhul on süüdistatavate puhul see rahasumma 10 kuni pea 50 korda suurem. Kohtukolleegium leiab ka seda, et rahalise karistuse määra valikul tuleb arvestada veel seda, et seaduseandja ei ole ette näinud rahalise karistuse alam – ja ülemmäärade seadustiku eriosa süüteoosseisude sanktsioonides nagu seda on vangistuse puhul. Rahalise karistuse määr on võrdne kõigi süüteoosseisude puhul, kus see karistus ette on nähtud. Kohtukolleegium on seisukohal, et nendes süüteoosseisudes ettenähtud rahalise karistuse määra valikul tuleks arvestada ka seda, et erinevalt kannatanutele tekitatud füüsilisest ja moraalsest kahjust on materiaalne kahju heastatav.

2. Nagu nähtub kriminaaltoimiku materjalidest on süüdistatavatelt kohtueelse menetluse käigus ära võetud arvutid:

- **Anton Uustalu** lauarvuti kirjaga CHI CPU CH2 TOPP CH3 BACK CH4 HD on hoiul Põhja Prefektuuri majanduskuritegude talituses;
- **Anton Uustalu** sülearvuti COMPAQ seerianumbriga CNF4300HSG on hoiul Põhja Prefektuuri majanduskuritegude talituses;
- **Dmitri Poleštšuk** sülearvuti DELL INSPIRON 6400 nr 355-695-508-27 on hoiul Põhja Prefektuuri majanduskuritegude talituses.

Maakohtu otsuses ei ole võetud seisukohta nende esemete osas. Prokurör taotles apellatsioonikohtu istungil maakohtu otsuse täpsustamist süüdistatavate kasuks ja neile arvutite tagastamist. Kohtukolleegium täpsustab selles osas maakohtu otsust.

3. Süüdistatava kaitsja esitas kohtule taotluse määratud korras kaitse teostamise eest tasu (230,11 eurot) saamiseks. Kohtukolleegium rahuldab nimetatud taotluse. KrMS § 185 lg 1 kohaselt kannab nimetatud menetluskulud riik.

Eeltoodu alusel ja juhindudes KrMS prg. 337 lg 1 p.2; 342; 343;344-345 jätab kohtukolleegium maakohtu otsuse sisuliselt muutmata, kuid teeb selles täpsustused.

Julia Katškovskaja

Ivi Kesküla

Sten Lind